

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 29Csp/23/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117213712
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Židek
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:2117213712.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Veronikou Židek v právnej veci žalobcu: F. L., Z.. XX.XX.XXXX, B. Q. XXXX/XX, K., zastúpený: OZ Centrum správnej pomoci Trnava, Trakovice 158, Trakovice, proti žalovanému: Q. Q., T..Q.., K. XX, B., právne zastúpený: AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, o určenie neplatnosti a iné, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamietá.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 22.05.2017 sa žalobca domáhal určenia: (I.) že úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01. 2011 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, (II.) že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, (III.) zaplata sumy 3 764,72 eura s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spolu s ročným úrokom z omeškania podľa aktuálnej úrokovej sadzby NBS od právoplatnosti rozsudku až do zaplata, (IV.) zaplata sumy 500,00 eur ako primerané finančné zadostučinenie. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania. Uplatňovaný nárok odôvodnil tým, že dňa 13.01.2011 so žalovaným uzavrel spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“) na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 8 000,00 eur, skutočne mu bola na účet poukázaná suma 7 831,00 eur. Zmluva bola žalovaným vopred naformulovaná, žalovaný mal postupovať s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi podľa § 2 písm. u) a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Uvedená zmluva obsahuje viacero neprijateľných podmienok. Žalobca za poskytnutý úver zaplatil do dňa podania návrhu 11 764,72 eura.

2. Žalobca v podaní zo dňa 09.11.2017 na základe výzvy súdu ohľadne výpočtu sumy 500,00 eura, ako finančného zadostučinenia uvádza, že nárok na primerané zadostučinenie je nárok objektívny, ktorý nie je viazaný na naplnenie subjektívnych podmienok a jej kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré utrpel poškodený, a preto nie je možné ho definovať presným výpočtom, ale ide o primeranú subjektívnu výšku odškodnenia. Primeranosť satisfakcie poskytovanej v peniazoch nie je možné preukazovať tak ako výšku škody alebo rozsah bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedeného považuje žalobca finančné zadostučinenie vo výške 500,00 eur za dôvodné a primerané. Žalobca žalobný návrh v časti výroku I. a III. zbral späť a petit upravil tak, že žiada (1.) vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01. 2011 vo výške 3 764,72eura spolu s úrokom z omeškania, (II.) zaplata sumy 500,00 eur ako primerané finančné zadostučinenie. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania.

3. Žalobca bol vyzvaný dňa 07.03.2018 na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného v zmysle § 167 ods.3 CSP, zároveň bol vyzvaný na doplnenie skutkových tvrdení, a to, akými platbami uhradil sumu 11 764,72 eura (kedy vykonanými, akým spôsobom a v akej výške), tiež bol vyzvaný na predloženie dôkazov. Lehota na doplnenie vyjadrenia bola žalobcovi na jeho žiadosť predĺžená do 27.04.2018. Do uvedenej lehoty žalobca napriek predĺženiu lehoty na vyjadrenie nezaslal súdu požadované vyjadrenie, nepriložil listinné dôkazy. Uvedené dôkazy nedoložil ani na nariadenom pojednávaní dňa 10.10.2018, ktorého sa zúčastnil, ktoré bolo z dôvodov na strane právneho zástupcu žalovaného odročené.

4. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žalobca môže vziať žalobu späť.

5. Podľa § 145 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie o tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pre jej doručenie žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

6. Podľa § 146 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

7. Nakoľko žalobca zobral žalobu v časti určenia, že úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01.2011 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, a keďže sa tak stalo pred doručovaním žaloby žalovanému, súd koná o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Predmetom žaloby tak zostal žalobou uplatnený nárok na zaplata sumy 3 764,72 eura s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spolu s ročným úrokom z omeškania podľa aktuálnej úrokovej sadzby NBS od právoplatnosti rozsudku až do zaplata sumy 500,00 eur ako primerané finančné zadosťučinenie. Čiastočné späťvzatie predstavuje dispozitívny úkon žalobcu, ktorý týmto vyjadruje vôľu nepokračovať v konaní v časti uplatňovaného nároku. Súd nezisťoval súhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby, nakoľko k späťvzatiu došlo skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie.

8. Zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 03.12.2018 predložil súdu zmenu žaloby, ktorú odôvodnil skutočnosťou, že žalobca ako spotrebiteľ bez právneho vzdelania podával žalobu bez právneho zastúpenia, táto žaloba nebola dostatočná, neboli v nej uvedené všetky skutočnosti a dôkazy, ku ktorým sa žaloba dostal, nie vlastnou vinou, až 23.11.2018. K pôvodnej žalobe zástupca žalobcu nemá čo dodať, chce pojednávať len o zmenenej žalobe, žalobca v pôvodnej žalobe neuviedol všetky náležitosti, ktoré sú chybné uvedené v zmluve, nesprávne vyrátal výšku bezdôvodného obohatenia, nárok vyvodzuje z fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, nakoľko v zmluve bola chybné uvedená RPMN aj úroková sadzba, tiež žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nepreskúmal bonitu klienta, čím tento úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Všetky listinné dôkazy ohľadne RPMN predložili spolu so zmenou žaloby, uvádza, že ani v jednej z troch pobočiek žalovaného jej nechceli vydať amortizačnú tabuľku, podarilo sa to až v pobočke na námestí Trnava začiatkom novembra, pani jej to nevedela spraviť na počkanie, doklady začali zháňať po predchádzajúcom pojednávaní.

9. Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 03.12.2018 nepripustil zmenu petitu žaloby, a to z dôvodu v súlade s § 143 ods. 1 CSP, nakoľko žalobca v zmenenej žalobe rozšíril výšku sumy predstavujúcu bezdôvodné obohatenie na sumu 8 832,30 eura a opätovne žiadal o určenie, úver zo zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01. 2011 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Súd má za to, že výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, žalobca žalobu podal v máji 2017, od uvedenej doby doposiaľ nepredložil súdu relevantné doklady ohľadne úhrady jednotlivých súm na úhrady úveru, nevyjadril sa k vyjadreniam žalovaného, a to aj napriek súdom predĺženej lehoty na podanie vyjadrenia, čím podľa názoru súdu zbytočne predlžoval konanie a nekonal hospodárne. Neurobil tak ani na predchádzajúcom pojednávaní dňa 10.10.2018, a preto súd uvedenú zmenu žaloby nepripustil, a to aj vzhľadom na zásadu procesnej

ekonómie a hospodárnosti konania v súlade s čl. 8 a čl. 17 CSP. Napokon, nič nebráni žalobcovi, aby žalobu v časti, v ktorej súd nepripustil jej zmenu, podal na súd opätovne.

10. Súd rozsudkom č. k. 29Csp/23/2017- 158 zo dňa 03.12.2018 rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol, a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

11. Voči rozsudku podal žalobca odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave ako druhoinštančný súd uznesením č. k. 10Co/115/2019-204 zo dňa 30.06.2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zaplatenie 3 764,72 eura a v časti trov konania zrušil a vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

12. V uznesení odvolací súd uviedol že v odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03). Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, je nepreskúmateľný. Nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP. Odvolateľke bolo preto znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania (závislý výrok) zrušil vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, na základe vykonaného dokazovania, posúdiť predložené listinné dôkazy, za účelom preskúmania všetkých rozhodujúcich skutočností, určených hypotézou hmotnoprávných noriem, s prihliadnutím na tvrdenia žalobkyne v žalobe a v priebehu sporu, najmä zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2, § 11 ods. 1), z hľadiska naplnenia zákonom stanovených obligatórnych náležitostí zmluvy, absencia ktorých je zákonom sankcionovaná, napr. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, prípadne inými právnymi následkami. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

13. Na pojednávaní dňa 29.09.2021 zástupca žalobcu uviedol, že trvá na tom, že podaná žaloba je dôvodná. Má za to, že predmetná zmluva je spotrebiteľská a mala by byť uzatvorená v súlade so zákonom 129/2010 Z. z. a Občianskym zákonníkom. V zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01.2011 bola uvedená výška úveru 8 000,00 eur s úrokovú sadzbou 16,9% s výškou splátky 152,40 eur - 108 splátok, a jednej splátky vo výške 74,35 eur. RPMN je uvedená 20,03% a priemerná 11,25%. Celková cena úveru 16 163,78 eura. V zmluve je uvedené, že nie sú vyžadované žiadne záruky, napriek tomu samotnej žalobkyne by úver banka neposkytla, keby nemala spoludlžníka, resp. ručiteľa. Taktiež je v zmluve uvedený poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eura mesačne, a spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru vo výške 169,00 eur. Rovnako je poistenie úveru v sume 5,15 eura mesačne. Má za to, že pri výške úveru 8 000,00 eur, v počte splátok 108 v sume 152,40 eura a jednej splátke vo výške 74,35 eura a náklade na poplatok 169,00 eur by bola RPMN 20,9 % a celkovo by žalovaná zaplatila 16 702,55 eura. Ak by pripočítali k nákladom spojených s úverom poplatok za správu úveru a poistenie, tak by bola RPMN 20,97% a spotrebiteľka by zaplatila 16 739,27 eura. Má zato, že RPMN nie je v zmluve uvedená správne, a teda ako by nebola uvedená vôbec. Ak si chce veriteľ účtovať poplatky

za správu úveru alebo poistenie, musí tieto poplatky zohľadniť v celkovej cene úveru, a to znamená aj v RPMN. Takisto pri týchto poplatkoch musí dať spotrebiteľovi protiplnenie za takéto poplatky a pri poistení musí priložiť k zmluve o úvere aj zmluvu o poistení a spotrebiteľ musí mať možnosť takéto poistenie odmietnuť. Zmluva o úvere bola pripravená vopred žalovanou, žalobkyňa nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť obsah tejto zmluvy, nemala možnosť odmietnuť niektoré časti tejto zmluvy a bola nútená vzdať sa svojich práv, ktoré jej priznáva aj zákon. Poplatok za poskytnutie úveru, za správu úveru, ako aj postenie úveru považujeme za neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaná nemá nárok požadovať bez poskytnutia protislužby tieto poplatky. Žalovaná v zmluve zaväzuje spotrebiteľa, aby prípadné spory boli riešené prioritne pred rozhodcovským súdom a podľa Obchodného zákonníka. Aj napriek skutočnosti, že stranou zmluvy je spotrebiteľ, a je nutné posudzovať zmluvu podľa občianskeho zákonníka a podľa zákona na ochranu spotrebiteľa. Žalovaná podniká v oblasti bankovníctva, financií, poskytovaní úverov, je jednou z najväčších bánk na Slovensku, a ľudia majú k nej dôveru, a preto nie je v poriadku, ak zneužíva svoje postavenie tým, že si dá vypracovať zmluvy, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi a snaží sa tak obohatiť na úkor spotrebiteľa. Nakoľko žalovaná si prenajíma rad právnikov a advokátov, je povinná ovládať platnú legislatívu a správať sa korektne voči svojim klientom. Že to tak nie je, je dôkazom aj množstva súdnych sporov a rozhodnutí, v ktorých súdy uznali neprijateľné zmluvné podmienky, absenciu alebo nesprávne uvedené povinné náležitosti v zmluve, rovnako nekalé obchodné praktiky. Podľa zmluvy mal úver byť splatný v 01/2020, žalobkyňa, keď sa dozvedela, že zmluva nie je v poriadku, snažila sa komunikovať s bankou, riešiť to mimosúdne. Zaslala banke list, na ktorý banka nereagovala. Tento úver prestala hradíť. Avšak zo strany banky bol vyvíjaný tlak na spoludlžníka, ktorý keďže si potreboval zabezpečiť vlastné bývanie a potreboval mať čistý register a byť bez dlhov, banke uhradil zvyšok úveru a navyše banka žiadala o rok splácania dlhšie. K dnešnému dňu bolo banke uhradených 18 288,00 eura, čiže o cca 2 100,00 eur viac, ako bolo pôvodne dohodnuté v zmluve. Nakoľko bol úver v časti istiny zaplatený žalobkyňou, dokonca preplatený, snažila sa s bankou komunikovať a vyňať poddlžníka z tejto úverovej zmluvy, k čomu však nedošlo. Na základe všetkých uvedených skutočností je nevyhnutné, aby súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a zaviazal žalovanú k vydaniu bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedené v petite žaloby. Poplatok za správu úveru a poistenie neboli súčasťou mesačnej splátky, ale boli platené zvlášť. RPMN vypočítali pomocou interaktívnej kalkulačky na internete. Prvú splátku uviedli ako dodatočný náklad a ďalší dodatočný náklad bol poplatok za poskytnutie úveru. Celé to neseďí, buď je zle RPMN alebo výška splátky, hodnoty nie sú uvedené správne.

14. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní sa v prvom rade dôrazne ohradil proti spôsobu procesného konania, ktoré do konania vznáša tvrdení zástupca žalobcu, keď uvedené popiera ustanovenia viacerých právnych predpisov s evidentnou snahou porušiť právo žalovaného na spravodlivý proces. Lehota na prípravu pojednávania v trvaní minimálne 5 dní v spojitosti s ustanovením, ktoré sa týka doplnenia skutkových tvrdení po doručení žaloby (§ 140 ods. 2 CSP) tu nie sú samoučelne. Žalovaný má právo vedieť, čo tvorí predmet konania, ktoré sú skutkové tvrdenia, a na uvedené má mať možnosť sa pripraviť a reagovať. Žalobca má predniesť žalobu a nie znôšku ďalší tvrdení bez ladu a skladu, bez akéhokoľvek preukazovania. Všetky skutkové tvrdenia, ktoré žalobca predložil po podaní žaloby, všetky výpočty a podobne mali byť predmetom zmeny žaloby. Osobitne poukázal na základnú skutočnosť, ktoré sa, o.i., týka bezdôvodného obohatenia, a ktorá bola opakovane namietaná a opakovane na to poukazoval súd - poukázal na bod 13. prvoinštančného rozhodnutia, kde sa uvádza, že žalobca bol vyzvaný na doplnenie skutkových tvrdení, a to akými platbami uhradil hradenú sumu a uvedené nebolo do dnešného dňa splnené. Akékoľvek skutočnosti, ktoré majú byť novými tvrdeniami, môžu byť do konania vnášané len cez inštitút zmeny žaloby. To, že je niekto spotrebiteľ, nemá žiaden vplyv na plnenie jeho procesných povinností. V tomto smere poukázal na plenárne rozhodnutie ÚS SR PL ÚS 11/2016, kde sa uvádza: „aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo neutrálne, ako akékoľvek právne inštitúty. Žalovaný má ako ústavou tak i dohovorom, t.z. právnymi predpismi najvyššej právnej sily zaručené právo na nestranný súd, pričom nestrannosť sa v zmysle judikatúry ÚS SR odvíja od konania, kedy sa žiadnej zo strán nenadŕža. To že je niekto spotrebiteľ neznamená, že by mal mať nejaké výsadné postavenie a že by pre neho neplatili zákony. Je právom kohokoľvek zvoliť si kvalifikovanú právnu pomoc a v prípade ak tak nepostupuje, uvedené nemôžu byť na ťarchu druhej strany a súd nemôže nahrádzať aktivitu žalobcu, pretože tým dochádza k porušeniu rovnosti strán. Ustanovenia CSP sú ustanovenia, ktoré sú po prvé len na úrovni jednoduchého (podústavného) práva a ako sa uvádza v základných princípoch, tieto sa majú interpretovať, o.i. podľa čl. 3, v súlade s Ústavou a Medzinárodnými zmluvami a predovšetkým nimi chránenými hodnotami.

Dôrazne sa ohradil proti tomu, ak súd poukazuje na to, že údajne vyjadrenia zástupcu žalovaného by mali byť nejakým spôsobom nepatričné avšak na úplne očividné zneužívanie procesných oprávnení žalobou, keď príde zástupca s jasne napísaným prejavom na papieri, ktorý nie je totožný s obsahom žaloby a snaží sa tak vytvoriť úplne iný predmet konania a navodiť stav, kedy sa žalovaný na uvedené nemôže riadne pripraviť, v spojitosti s urážlivými tvrdeniami typu, že banka pripravuje nejakú úmyselne nezákonné zmluvy, považuje za absolútne neprijateľné. Tieto tvrdenia navyše nie sú doprevádzané, pochopiteľne, žiadnymi dôkaznými prostriedkami, napr. o tom, ako sa chcela žalobkyňa dohodnúť alebo o tom, čo a kedy hradila, alebo o tom, čo, kto, ako iný dlžník hradil atď. Žalovaný poukázal na to, že v písomne predloženej zmluve, je písomne dohodnuté, a to v čl. 1, že súčasťou splátky sú o.i. poplatky a v časti 2, čl. 5 je uvedené že poisťné je obsahom pravidelnej splátky. Žalovaný si tak vytvorí nepravdivý stav a z uvedeného si vyvodzuje ďalšie nonsezuálne závery. Rovnako absurdný je postup, kedy má byť predmetom konania údajne výška RPMN, čo však nie je obsiahnuté v žalobe, ale predovšetkým to, akým spôsobom sa počíta RPMN je obsiahnuté v ust. § 19 zák. v spojitosti s prílohou č. 2, inými slovami, hypotéza právnej normy určuje konkrétne skutočnosti, ktoré je potrebné tvrdiť, a nie to, že uvedené má údajne vyplývať z akejsi kalkulačky, pričom ani navyše nie sú tvrdené hodnoty, ktoré do nej boli zadané. Súd ich len odčítal z papierovej verzie a v tomto smere poukazujem na ust. § 132 ods. 2 CSP, podľa ktorého je zakázané uvádzať skutkové tvrdenia odkazom na iné dokumenty a to sa už nezmieňujem o tom, že i z toho, čo uviedol súd, pri porovnaní so vzorcom v prílohe 2 je úplne zrejmé, že všetky vyžadované hodnoty sa nezadávajú do takejto internetovej kalkulačky a aj tie, ktoré boli zadané, boli zadané nesprávne. Ide o postup, s ktorým sa žalovaný zo strany týchto občianskych združení stretáva opakovane a nie je tolerovaný zo strany súdu. Banka podlieha dohľadu dohľadového orgánu, t.j. NBS, a vyčíslňovacie operácie sú výstupom z bankového informačného systému podľa § 40 zákona o bankách, ktorý je pravidelne NBS auditovaný. Je tak s údivom, že tieto údajné nekalosti v množstve iných prípadov zatiaľ neboli odhalené. Takisto výstupy z toho istého informačného systému podľa rovnakého vzorca sú v iných zmluvách správne atď. Ak chce žalobca niečo urobiť predmetom konania, nech to do konania procesne vnesie, a to zákonom predpokladaným spôsobom a žalovaný sa následne k uvedenému vyjadrí. Vec bola vrátená výlučne z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia a opakovane poukázal na to, že ak sa chce niekto domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré má pozostávať z množstva rôznych plnení, je najprv povinný identifikovať konkrétne každé plnenie, to, kto ho vykonal, kedy bolo vykonané, a v akom rozsahu má byť vrátené späť. Na toto podľa názoru žalovaného, dokonca nad rámec toho, ako by mal súd akcentujúci rovnosť strán, postupovať, bol žalobca vyzývaný ako to vyplýva o.i. z citovaného bodu 13. prvoinštančného rozhodnutia. Uvedené nebolo v priebehu daného konania nijakým spôsobom splnené. Žalovaný nerozumie tomu, ak žalobca nešpecifikuje, to čo žiada vydať a to čo plnil, ako vôbec môžu byť relevantné akékoľvek iné skutočnosti v konaní. Takisto uviedol, že ochrana spotrebiteľov sa v ponímaní dlžníkov, a to samozrejme, práve v čase, keď prestávajú plniť svoje záväzky, zmenila na snahu o to, nájsť si nejaký pseudo- dôvod, pre ktorý sa nemá plniť záväzok. Ako to jasne vyplýva zo smernice 93/13 EHS, tak aj z rozhodovacej praxe najvyšších rozhodovacích autorít krajín EÚ, primárnym predmetom, zmyslom a cieľom spotrebiteľskej úpravy nie je obkrojovanie obsahu zmluvného vzťahu ale je ním transparentnosť. Vo vzťahu k poplatkom sa uvedené prejavuje snád' v najväčšej možnej miere, kedy napriek tomu, že poplatky sú cenové dojednania, ktoré súd vyňaté z pôsobnosti smernice, zároveň sú to hlavné predmety plnenia, ktoré sú takisto vyňaté z pôsobnosti smernice. Zároveň poukázal na rozhodnutie SD EÚ 621/17 v zmysle ktorého poplatok za poskytnutie a poplatok za správu úveru nespôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami, to znamená, že sú tu 3 výluky z neprijateľnosti a tvrdenia o tom, že uvedené má byť neprijateľné, sú v celom rozsahu chybné. V tomto zmysle poukázal tiež na spoločné stanovisko Občianskoprávneho a obchodného kolégia NS ČR v zmysle ktorého bankové poplatky a poplatky za správu úveru so popri úrokoch súčasťou viaczložkového komplexu plnení. Inými slovami, je to obchodné rozhodnutie konkrétneho podnikateľa, či cena úveru bude tvorená mixom, v ktorom je napr. nižší úrok a vyššie poplatky alebo naopak. Skutočnosti, ktoré boli uvádzané pojednávajú sú v celom rozsahu nepravdivé, odhliadnuc od toho, že sú procesne nerelevantné a ako RPMN, tak i celková čiastka sú v zmluve uvedené správne. V tejto súvislosti opäť upriamil pozornosť na to, že tu existuje základná povinnosť tvrdenia, a jej obsah je daný hypotézou konkrétnej právnej normy. Takže napr. nie je známe, že by sa celkové náklady vypočítavali ako akýsi súčin celkovej splátky, ktoré v sebe zahŕňa aj plnenia iné, ale vypočítava sa spôsobom, ktorý je uvedený v §2 písm. g) zákona. Takisto poukázal na to, že je úmyselným zavádzaním tvrdenie, že napr. s nesprávnosťou uvedeného je spojená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, keďže zákon práve v ust. § 11 jednoznačne rozlišuje 2 skutkové podstaty, a to, keď zmluva neobsahuje náležitosti alebo je náležitosť nesprávne uvedená (ods. 1 písm. b), d). Vo vzťahu k ďalšiemu procesnému postupu uviedol, že tento sa bude odvíjať od stanoviska, či rozhodnutia súdu

vo vzťahu k ďalšiemu postupu, ale ako určujúcu skutočnosť uviedol, že ak by súd nejakým spôsobom bral ako relevantné ktorékoľvek tvrdenie, ktoré zaznelo v konaní po podaní žaloby, tak okrem toho, že toto nemôže byť pre nedodržaný postup v konaní tvrdením relevantným, tieto tvrdenia vzhľadom na čas ich prednesenia tiež znemožňujú to, aby sa k nim žalovaný mohol v úplnosti v súlade s právom na spravodlivé konanie vyjadriť.

15. Na pojednávaní dňa 04.04.2022 zástupca žalobcu uviedol, že svoje vyjadrenie posielali na súd 12. alebo 13. októbra 2021. Súd uviedol, že vyjadrenie sa nenachádza ani v spise, ani v súdnom registri. Zástupca žalobcu krátkou cestou doložil súdu vyjadrenie spolu s prílohami v dvoch vyhotoveniach, pričom jedno vyhotovenie doručil súd krátkou cestou právneho zástupcovi žalovaného.

16. Právny zástupca žalovaného žiadal, aby súd vyzval zástupcu žalobcu, aby špecifikoval kedy uvedené podanie odosielal súdu a predovšetkým akým spôsobom. Doručovanie je okamžite overiteľné. Zástupca žalobcu uviedol, že podanie podali elektronicky. Podanie je zhrnutie listín, ktoré boli už do spisu doručené, navyše tam je priložené len RPMN. Bezdôvodné obohatenie začalo vzniknúť žalobkyni v 01/2016. Uplatňujú si bezdôvodné obohatenie v tej výške, ako je uvedená v poslednom stĺpci tabuľky - rozpisu zaplatených splátok, ktorá bola prílohou vyjadrenia. Súd vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby doplnil skutkové tvrdenia vo vzťahu k vznesej námietke premlčania, s poukazom na skutočnosti, ktoré sú obsahom vyjadrenia zástupcu žalobcu a skutočnosti prednesených na dnešnom pojednávaní. Právny zástupca žalovaného uviedol, že nemá žiadne skutkové tvrdenia, ku ktorým by sa mohol vyjadriť. Skutkové tvrdenia žalobcu nepredložil, nie je možné nahradiť skutkové tvrdenia odkazom na akúkoľvek listinu.

17. Na pojednávaní dňa 12.09.2022 súd pripustil rozšírenie žaloby: Žalovaný je povinný vydať žalobcovi z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01.2011 bezdôvodné obohatenie vo výške 6 832,30 eura spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5% od právoplatnosti rozsudku až do zaplataenia. Predmetom sporu sa tak bolo vydanie bezdôvodného obohataenia vo výške 6 832,30 eura s príslušenstvom a zaplataenie primeranáho finančného zadostučinenia vo výške 500,00 eur a náhrada trov konania.

18. Právny zástupca žalovaného uviedol, že rozhodnutie o zmene žaloby je potrebné vyhotoviť písomne. K zmene žaloby sa vyjadril v tom zmysle, že stále nie sú doplnené skutkové tvrdenia zo strany žalobcu. Odvoláva sa aj na bod č. 13 rozsudku okresného súdu. Podľa jeho názoru zmena žaloby je neprípustná aj vzhľadom na to, že Krajský súd túto zmenu žaloby neprípustil. Popiera aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne, nakoľko z výpisov z úhrad je zrejmé, že úhrady neplatila výhradne žalobkyňa. Žalobkyňa stále neoznačila plnenia, ktoré žiada vydať. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu za takéhoto stavu pripustiť zmenu žaloby - poprel spravodlivosť súdneho konania.

19. Súd vyzval žalovaného, aby sa v lehote 10 dní vyjadril k zmene žaloby. Právny zástupca žalovaného vo svojom vyjadrení uviedol, že Zmena návrhu na začatie konania (žaloby) je základným dispozičným úkonom predmetom konania, je teda prejavom tzv. dispozičného princípu sporového konania. Len čo sa konanie začne, na súd prechádza povinnosť vec prejednať a rozhodnúť v primeranom čase podľa procesných pravidiel a zásad. Zmena žaloby (návrhu na začatie konania) nie je len zmenou tzv. žalobného petitu. Žalobu v civilnom konaní treba vnímať ako komplexné podanie žalobcu, ktoré má spĺňať náležitosti podľa § 79 ods. Pod zmenou žaloby tak treba chápať zmenu akejkoľvek náležitosti, ktorú žaloba má mať. Za zmenu žaloby treba považovať: a) zmenu tzv. žalobnej žiadosti (petitu žaloby), b) zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností (skutkového stavu), na ktorých žaloba spočíva. (Uznesenie NS SR, sp.zn. 5Obo 96/2011. Za zmenu žaloby je preto potrebné považovať aj zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností (skutkového stavu), na ktorých žaloba spočíva. (Za zmenu žaloby treba považovať: a) zmenu tzv. žalobnej žiadosti (petitu žaloby), alebo b) zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností (skutkového stavu), na ktorých žaloba spočíva. (Uznesenie NS SR, sp.zn. 3 Obo 27/2015)atď. Je bezpodmienečnou povinnosťou súdu svojou činnosťou zabezpečiť konanie /postup, v ktorom je zabezpečená plnohodnotná realizácia základných práv fyzických alebo právnických osôb, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a vykladať právne normy spôsobom, ktorý zabezpečí ochranu zaručeným základným a právam a slobodám a nie spôsobom, ktorý uvedené neguje. Žalovaný už vo svojom prvom vyjadrení k podaniu označenému ako „žaloba“ uviedol, že nejde o podanie perfektné, úplné a riadne a že v ňom okrem iného absentujú ako reálne skutkové tvrdenia vo vzťahu k podstate údajného nároku, tak i riadny žalobný návrh. Žalovaný uvedené riadne

argumentačne odôvodnil, vo vzťahu k povinnosti tvrdenia v prípade nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia uvedené uvedie i nižšie, keďže rovnakou vadou je konanie zaťažované i naďalej, rovnako uviedol, a uvádza, že tu je neúplný návrh rozhodnutia, t.j. skutočnosti zákonne brániace pokračovať v konaní akoby išlo o konanie o riadnej žalobe. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že neexistencia podstatných tvrdení v úplnosti (čo bez ďalšieho implikuje i nemožnosť uniesť procesné bremeno, keďže dokazujú sa len uvedené tvrdenia) môže byť podľa charakteru uvedenej vady skutočnosťou, ktorá nebráni pokračovať v konaní (s následkom v podobe rýchlej straty sporu). Povinnosť odstraňovať vady neúplného podania a nemožnosti konať bez odstránenia uvedených väd vyplýva ako z citovaných ustanovení §§ 129 a 132 CSP, tak i z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ak vady podania nie sú v súdom stanovenej lehote odstránené, je tu explicitne formulovaný zákonný príkaz vo vzťahu k ďalšiemu postupu súdu - ten takéto podanie odmietne a je vylúčené, aby vykonával v konaní akékoľvek iné procesné úkony. Žalobca bol vyzvaný dňa 07.03.2018 na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného v zmysle § 167 ods.3 CSP, zároveň bol vyzvaný na doplnenie skutkových tvrdení, a to, akými platbami uhradil sumu 11 764,72 eura, tiež bol vyzvaný na predloženie dôkazov. Lehota na doplnenie vyjadrenia bola žalobcovi na jeho žiadosť predĺžená do 27.04.2018. Do uvedenej lehoty žalobca napriek predĺženiu lehoty na vyjadrenie nezaslal súdu požadované vyjadrenie, nepriložil listinné dôkazy. Uvedené dôkazy nedoložil ani na nariadenom pojednávaní dňa 10.10.2018, ktorého sa zúčastnil, ktoré bolo z dôvodov na strane právneho zástupcu žalovaného odročené. Uvedené je nielen dostatočne vypovedajúce, ale zároveň zakladá i legitímne očakávania, osobitne žalovaného, vo vzťahu k tomu, ako súd uvedené posúdil, že akcentoval (a nepopieral) úplne zjavnú procesnú realitu, na ktorej sa vôbec nič nezmenilo a ani zmeniť nemohlo, keďže tvrdenia môžu byť dopĺňané len vo vzťahu k žalobe (nie k neúplnému podaniu) a to spôsobom predpokladaným zákonom (§ 140 ods. 2 CSP). Napriek tomu žalobca podal i „návrh“ na zmenu žaloby, z 27.11.2018, ktorým sa dožadoval "vynesenia" rozsudku, o.i., s obsahom „Žalovaný je povinný vydať žalobcovi z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.1.2011 bezdôvodné obohatenie vo výške 6 832,30 eura spolu s ročným úrokom z omeškania podľa aktuálnej úrokovej sadzby. Z uvedeného je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že jednou skutočnosťou, pre ktorú bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené, bola (podľa názoru Krajského súdu) nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Je zrejmé, že uvedené je uvádzané ako jediný dôvod na zrušenie rozhodnutia. Ak sa však rozhodnutie zrušuje pre nepreskúmateľnosť, t.j. pre neuvedenie dostatočných dôvodov na ktorých sa má zakladať, je vylúčené, aby obsahovalo meritórny, záväzný právny názor, ktorý sa líši od právneho názoru súdu prvej inštancie - ak (odvolací) súd uvedie, že rozhodnutie nemôže preskúmať (t.j. je nezrozumiteľné, neurčité, neúplné, či nejasné), z uvedeného implicitne vyplýva, že rozhodnutie (súdu prvej inštancie, resp. jeho odôvodnenie) nemôže obsahovať dostatočne určitý, meritórne významný názor súdu prvej inštancie (v takom prípade by totiž rozhodnutie preskúmateľné bolo, akurát by odvolací súd s právnym názorom súdu prvej inštancie nesúhlasil, t.j. vykonal by meritórny prieskum a neuvádzal, že ho pre nedostatok odôvodnenia vykonať nemôže). Až po odstránení uvedeného bude možné vo veci vykonať meritórny prieskum t.j. až následne, po odstránení uvedeného, bude možné rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať za preskúmateľné a teda posudzovať jeho meritórne. Rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahovalo žiaden záväzný právny názor vo vzťahu k právnemu posúdeniu meritórne podstatnej právnej „otázky“. Postup súdu i žalobcu bol presne opačný a takýto postup popiera podstatu spravodlivého, t.j. o.i. i predvídateľného, súdneho konania. Osobitne zdôrazňujeme, že v predmetnej veci nielenže bolo podanie označené ako žaloba doručené žalovanému, ale vo veci už bolo vykonané opakovane i pojednávanie, zároveň však žalobca nepodal žiaden návrh na pripustenie zmeny vo forme nových / doplnených tvrdení. Ak neexistujú relevantné tvrdenia (a to sú len také, ktoré boli do konania vnesené procesne predpokladaným spôsobom), nie je čo dokazovať. Rovnako v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené alebo predložené dôkazné prostriedky, práve naopak, takéto „zjednodušovanie“ povinnosti tvrdenia výslovne zakazuje v uvedenom ustanovení. Obsah nejakej listiny, podania, ale tiež žalobcovej „vlastnej“ tabuľky so súborom nejakých dátumov a číselných hodnôt, nie sú pre konanie nijako relevantné (§ 132 ods. 2 CSP), žalobca nepodal návrh na zmenu žaloby vo forme doplnenia skutkových okolností a uvedené údaje, akékoľvek skutočnosti uvádzané neprocesným spôsobom, tak nie sú pre konanie a jeho predmet nijako relevantné. Nie je procesnou povinnosťou (a v súlade s pravidlami spravodlivého procesu by niečo také ani nemohlo obstať) popierať neprocesné, či neurčité tvrdenia žalobcu (navyše nepreukázané), to nie je splnenie jeho povinnosti riadneho tvrdenia. Žalovaný len z opatrnosti v celom rozsahu uvedené neprocesné tvrdenia popiera a za takýchto okolností, pri neexistencii riadneho tvrdenia žalobcu, uvádza, že žalobca nezaplátil nič, k prípadnej modifikácii uvedeného pristúpi po tom, ako bude žalobca v konaní pokračovať zákonom

predpokladaným spôsobom. Žalovaný opakovane uvádza, že žaloba je neúplná, neobsahuje podstatné tvrdenia, nejde o spôsobilú (úplnú) žalobu, pričom neexistencia podstatných tvrdení v úplnosti môže byť podľa charakteru uvedenej vady skutočnosťou, ktorá alebo bráni z dôvodu neúplnosti pokračovať v spore alebo nebráni pokračovať v konaní (s následkom v podobe rýchlej straty sporu), vždy však ide o rozhodnutie v neprospech porušovateľa procesných povinností, t.j. žalobcu. Osobitne a opakovane je potrebné zdôrazniť, že žalobca podstatné skutočnosti alebo netvrdí, alebo nepreukazuje. Toto civilné súdne konanie je konaním návrhovým, sporovým a kontradiktórnym, predpokladom úspechu v takomto konaní je skutočnosť, že si žalobca splní povinnosť tvrdenia, povinnosť dôkaznú a zároveň označenými a predloženými dôkazmi, resp. ich vykonaním dôjde k uneseniu dôkazného bremena ohľadom(jeho, resp. jej) skutkovo a právne významných tvrdení vo vzťahu ku konaniu. Vo vzťahu k podstate údajného nároku na plnenie osobitne a predovšetkým poukazujeme na skutočnosť, že žalobca ani len netvrdí, čo má byť bezdôvodným obohatením, netvrdí (neuvádza) žiadne konkrétne plnenia, ktoré vykonal, ani žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali dať údajne vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a ani žiadne plnenia žalovanému, nielen nepreukazuje, ale, logicky, ani preukázať nemôže. V súlade s ustanovením § 132 ods. 1 CSP je žalobca už v žalobe povinný, o. i., uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 CSP).¹⁴⁶ Žalobca musí v závislosti od skutkovej podstaty (hypotézy) relevantnej právnej normy, t.j. právnej normy ktorou odôvodňuje svoj údajný nárok, tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých môže súd (prípadne) rozhodnúť v jeho prospech. Povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná sú pritom vo vzájomnej jednote. Rozsah dôkaznej povinnosti je zásadne určený rozsahom povinnosti tvrdiť skutočnosti, pretože aby mohla strana nejakú skutočnosť preukázať, musí ju najprv tvrdiť. Základnou procesnou povinnosťou žalobcu je teda predniesť dostatočne konkrétne, určité a úplné skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby (a ktoré vymedzujú predmet konania). Ako napokon uviedol aj zákonodarca v dôvodovej správe k ustanoveniu § 150 Civilného sporového poriadku: „Navrhovaná právna úprava zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nespĺnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Úplne jednoznačne to vyplýva zo všetkých skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, normovaných ustanoveniami § 451 ods. 2 OZ („Bez dôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“) a § 454 OZ („Bez dôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.“). Ide o bezpodmienečnú požiadavku hypotézy citovaných právnych noriem - bez existencie plnenia neprichádza rozvinutie zodpovednostného právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia vonkoncom do úvahy a bez tvrdenia existencie konkrétneho plnenia nie je možné uvedené vôbec skúmať (jedná sa o viacprvkové hypotézy obsahujúce viaceré právne skutočnosti, ktorých existencia tu musí byť kumulatívne). Premietajúc uvedené na prebiehajúci spor je potrebné uviesť, že žalobca nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia, t. j. k tvrdeniu uskutočnenia konkrétnych plnení v prospech žalovaného a identifikácii plnení a ich častí, ktoré žiada vydať. Pôvodca podania tak ani len netvrdí, čo konkrétne má byť bezdôvodným obohatením, netvrdí (neuvádza) žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali dať údajne vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, práve naopak, sú uvádzané - a i to procesne imperfektne - len nič nehovoriace číselné hodnoty, ktoré majú predstavovať akési súčty plnení. Uvedené "tvrdenia" sú nielen procesne nespôsobilé, keďže sa nejedná o tvrdenia, ktoré sú obsiahnuté v žalobe, ale i neurčité, ktoré len majú vyplývať (po ich interpretácii, konkrétne (pravdepodobne) po sčítaní a odčítaní) zo skutočností uvedených nie v žalobe, ale v nejakých listinách, čo je okrem iného porušením ustanovenia § 132 ods. 2 CSP, čo úplne priamo implikuje záver o nemožnosti uniesť bremeno tvrdenia. Ten, kto sa domáha vydania takéhoto plnenia, musí tvrdiť konkrétne plnenie, nestačí mu totiž tvrdiť, že zaplatil akúsi celkovú sumu, keď žiadne takéto plnenie vcelku vykonané nebolo. Každé plnenie má svoj samostatný právny osud. Žalobca je povinný presne označiť každé plnenie, ktoré žiada vydať, t.j. je povinný presne uviesť vo vzťahu ku každej platbe (ktorá má byť plnením bez právneho dôvodu/ nárokom z bezdôvodného obohatenia), kto plnil, kedy plnil, koľko plnil a aká časť plnenia (celé / časť) má byť bezdôvodným obohatením a kto má byť tým, kto sa bezdôvodne obohatil. Len voči takému kvalifikovanému tvrdeniu žalobcu môže žalovaný rozvinúť náležitú procesnú obranu, napr. preveriť, či skutočne išlo o platby na poskytnutý úver, alebo iné, rovnako je taká špecifikácia nevyhnutná z hľadiska ďalších prostriedkov procesnej obrany, napr. uplatnenia hmotnoprávnej námietky premlčania a tvrdenie o konkrétnom plnení determinuje postup súdu vo vzťahu k ďalšiemu prípadnému rozhodovaniu o existencii skutočností podmieňujúcich existenciu tvrdeného nároku. Žiadne konkrétne plnenia, rovnako ako ďalšie rozhodujúce skutočnosti (aký „osud“ mali uvedené plnenia), nie sú /

neboli zo strany žalobcu tvrdené. Žalobca si bezdôvodné obohatenia vymedzil výlučne "matematicky", prostým odpočítaním ním uvádzaných číselných hodnôt, pričom ani tieto hodnoty (hodnota) nie sú sami osebe relevantným tvrdením o konkrétnom plnení, uvedené navyše ani nijako nepreukazuje. Bez dostatočne určitého konkrétneho tvrdenia (tvrdení) vo vzťahu ku konkrétnemu plneniu nie je splnený základný predpoklad dostatočne určitej žaloby, ktorej právnym základom má byť údajné bezdôvodné obohatenie, t.j. identifikácia konkrétneho plnenia, zároveň k uvedenému musí pristúpiť dostatočne určité tvrdenie, ktoré konkrétne plnenie, a či v časti alebo v úplnosti, má byť bezdôvodným obohatením. V uvádzaných údajne zaplatených sumách (ktoré sú tiež len akýmisi relevantne nezdôvodnenými / neidentifikovanými súčtami) je nekonečné množstvo možností, ako si „vyskladať“ sumu 6 832,30 eura, nevedno z akého dôvodu, keďže to odôvodnené nie je, dochádza k uvedenému a čo vlastne, ktoré plnenia, majú predstavovať rozdiel (je to plnenie z 8.7.2017? alebo plnenie z 6.9.2018?, alebo plnenie z iného času? koho je to plnenie? kedy bolo vykonané? - snáď nie je potrebné zdôrazňovať, že čas je rovnako rozhodujúci, napr. z dôvodu omeškania, atď.). Ak nie je možné ustáliť o čom sa koná a to z dôvodu nesplnenia povinnosti riadneho tvrdenia žalobcu, je pojmovo vylúčené skúmať či takýto nárok existuje, čo vylučuje možnosť byť so svojou žalobou úspešný. Ak žalovaný dostatočne určito netvrdil a neodôvodnil svoj údajný "nárok", je rovnako pojmovo vylúčené skúmať vecnú legitimitáciu strán v konaní, čo je situácia procesne obdobná ako tá, keď sa preukáže, že tu vecné legitimitácia nie je, čo je ďalší dôvod, aby bola žaloba - ak dôjde k jej prejednávaniu - bezodkladne zamietnutá. Aj keď je žalovaný presvedčený, že žiaden nárok nebol uplatnený, ani neexistuje, výlučne z dôvodu právnej opatrnosti vznáša námietku premlčania akéhokoľvek práva (práv), na základe ktorého žalobca žiada uhradenie 6 832,30 eura, resp. z ktorého si vyvodzuje svoj údajný, nijako nešpecifikovaný a tak neuplatnený, nárok na zaplatenie 6 832,30 eura (vznáša námietku premlčania žalobou uplatnenej pohľadávky z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej premlčacej doby). Uvedené by zrejme (ak by nárok existoval, čo neexistuje) aj zo skutočnosti, že taký istý „nárok“, pripustený v r. 2022, je ten istý ako zamietnutý v r. 2018, čo preukazuje subjektívnu vedomosť už v r. 2018a vzhľadom na 2 - ročnú subjektívnu premlčaciu dobu je zrejme, že pripustenie v r. 2022 je dávno po uplynutí subjektívnej (ale i objektívnej) premlčacej doby (uvádzané teoreticky, žiaden nárok vôbec neexistuje). Ak nie je možné ustáliť o čom sa koná a to z dôvodu nesplnenia povinnosti riadneho tvrdenia žalobcu, je pojmovo vylúčené skúmať či takýto nárok existuje, čo vylučuje možnosť byť so svojou žalobou úspešný. Ak žalobca dostatočne určito netvrdil a neodôvodnil svoj údajný „nárok“, je rovnako pojmovo vylúčené skúmať vecnú legitimitáciu strán v konaní, čo je situácia procesne obdobná ako tá, keď sa preukáže, že tu vecné legitimitácia nie je, čo je ďalší dôvod, aby bola žaloba - ak dôjde k jej prejednávaniu - bezodkladne zamietnutá. Ak tu nie je tvrdené, pri nároku z údajného bezdôvodného obohatenia, čo má byť tým bezdôvodným obohatením, je vylúčené, rešpektujúc okrem iného zásadu procesnej ekonomie, aby sa súd v konaní zaoberal akoukoľvek inou skutočnosťou. Žalobca ako dôkaz označil Zmluvu o úvere a Všeobecné obchodné podmienky (časť II, 2.,4.5., uvedenými ustanoveniami došlo k stanoveniu časti obsahu zmluvy v súlade s ustanovením § 273 ods. 1 OBZ, podľa ktorého časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené), ale uvedené (VOP)nebolo doteraz žalovaného doručené, zároveň je zo zmluvy i zo zákona zrejme, že zmluvu tvoria aj ďalšie dokumenty (napr. produktové obchodné podmienky), ktoré rovnako neboli predložené, rovnako nebola predložená amortizačná tabuľka (§ 9zákona). Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. „Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akéhokoľvek iné právne inštitúty. Žalovaný opätovne zhrňujúco a generálne uvádza, že celá "žaloba" sleduje nemravný cieľ, tvrdením absolútne nedôvodných skutočností (vrátane právnych, kedy sú uvádzané tvrdenia bez akéhokoľvek vecného základu, bez reálnej opory i v texte právneho predpisu, nehovoriac o tom, že sú uvádzané skutočnosti, ktoré priamo obsahu právneho predpisu odporujú) sa dlžník snaží o to, aby ho veriteľ bezúročne úveroval a to v rozpore s platne dojednanou zmluvou, resp. ňou založenou právnym vzťahom. V zmluve je dohodnutý ako spracovateľský poplatok (§ 499 OBZ), tak i to, že bude uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy z prostriedkov úveru. Spracovateľský poplatok je ako predpokladaný právom, tak aj riadne dohodnutý ako osobitný záväzok dlžníka. Spracovateľský poplatok vôbec nie je zahrnutý v celkovej výške úveru, výška úveru je daná a osobitný záväzok z titulu spracovateľského poplatku je osobitným záväzkom a finančnou povinnosťou dlžníka a tento tak môže byť zákonom predpokladanými spôsobmi i splnený - môže byť na základe rozhodnutia dlžníka hradený z prostriedkov poskytnutého úveru, t.j. v časti použitý na hradenie jeho záväzku z titulu spracovateľského poplatku, môže byť dlžníkom hradený

osobitne z iných jeho peňažných aktív, môže dôjsť k zániku záväzku započítaním, atď. Ide o prirodzenú a úplne bežný jav, ktorá je v plnom súlade s realitou, právom i ustálenou rozhodovacou praxou NS SR a ÚS SR. Ustanovenie § 497 OBZ stanovuje, že peňažné prostriedky veriteľ poskytne v prospech dlžníka. Ani toto, ani ďalšie ustanovenia o úverovej zmluve bližšie neupravujú spôsob, akým sa majú peňažné prostriedky dlžníkovi poskytnúť a ponechávajú v tomto účastníkom úplnú zmluvnú voľnosť. Výraz poskytnutie v prospech dlžníka nevyžaduje pre naplnenie úverového vzťahu priame plnenie dlžníkovi v hotovosti alebo bezhotovostné plnenie na jeho účet v peňažnom ústave. Plnenie v prospech dlžníka môže mať aj formu plnenia záväzkov dlžníka priamo jeho veriteľovi v hotovosti alebo na jeho účet v peňažnom ústave. Ak úver poskytuje peňažný ústav, nič nevylučuje, aby to bol účet v ňom vedený. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni tomu, aby bol úver poskytnutý na splnenie dlhu toho, komu sa poskytuje alebo tretej osoby, ktorý vznikol poskytnutím iného, predchádzajúceho úveru. Nie je pritom rozhodujúce, či predchádzajúci úver poskytol terajší poskytovateľ úveru alebo niekto iný. Z uvedeného možno uzavrieť, že postup, pri ktorom veriteľ poskytne úver svojmu dlžníkovi na splnenie záväzku vrátiť peňažné prostriedky, ktoré mu poskytol na základe predchádzajúceho úveru, neodporuje žiadnemu zákonnému ustanoveniu. Plnenie v prospech dlžníka môže mať aj formu plnenia záväzkov dlžníka priamo jeho veriteľovi v hotovosti alebo na jeho účet v peňažnom ústave. Ak úver poskytuje peňažný ústav, nič nevylučuje, aby to bol účet v ňom vedený. Rovnako žiadne z ustanovení zákona, ktoré upravuje úverovú zmluvu, ničím neobmedzuje účel, na ktorý by bolo možné úver poskytnúť. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni tomu, aby bol úver poskytnutý na splnenie dlhu toho, komu sa poskytuje alebo tretej osoby, ktorý vznikol poskytnutím iného, predchádzajúceho úveru. Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia, s ktorým sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje aj v tomto konaní, možno uzavrieť, že súd prvého stupňa nesprávne konštatoval, že záväzok žalovaného mohol byť založený len prístupím k dlhu tretej osoby a že úver nebol poskytnutý v prospech žalovaného. Poskytnutie úveru v plnej výške neznamená, že musí byť poskytnutý hotovostne v úplnosti, resp. že nemôže byť poskytnutý za účelom hradenia záväzku dlžníka, úver bol riadne poskytnutý v sume 8 000,00 eur. V zmluve o splátkovom úvere je uvedená správna hodnota údajov ako o výške úveru, tak o RPMN a to bez ohľadu na skutočnosť, ako dlžník po uzavretí zmluvy splnil svoj záväzok z titulu spracovateľského poplatku. Je opakovane potrebné akcentovať, k akým absurdne neudržateľným dôsledkom by viedol prístup, že o spracovateľský poplatok - ktorý je napr. uhradený z prostriedkov úveru- by sa mala znížiť výška úveru. Ekonomické postavenie dlžníka je pri porovnávaných situáciách, ktorými je rôzny spôsob úhrady poplatku, rovnaké. Pre zjednodušenie si možno predstaviť úver vo výške 10.000,- EUR, s ktorým je spojený spracovateľský poplatok vo výške 250,00 eur, pričom dlžník má zároveň vlastné finančné prostriedky práve vo výške 250,00 eur. Ak sa rozhodne zaplatiť poplatok z vlastných zdrojov, zaplatí sumu 250,00 eur a obdrží úver vo výške 10 000,00 eur, z ktorého sa nič „nezrazí“, takže vo výsledku má k dispozícii sumu 10 000,00 eur. Ak však uprednostňuje, aby sa na zaplatenie poplatku použili úverové prostriedky, po poskytnutí úveru sa mu „zrazí“ suma 250,00 eur, takže mu zostanú prostriedky vo výške 9 750,00 eur, ku ktorým je však potrebné pripočítať jeho vlastných 250,00 eur (ktoré nemusel použiť na zaplatenie poplatku), takže výsledná disponibilná suma je opäť 10 000,00 eur. Ani v jednom prípade teda nemá spotrebiteľ vo výsledku viac alebo menej, naopak, má k dispozícii úplne rovnakú peňažnú čiastku. Niet preto žiadnej racionálnej opory, aby jeden z údajov bol v takýchto prípadoch vyčísľovaný odlišne, a to len podľa toho, ako bude zaplatený spracovateľský poplatok. Takisto určite nemožno opomínať, že najdôležitejšou požiadavkou spotrebiteľskej regulácie je zabezpečiť transparentnosť informovania spotrebiteľa, aby mu boli poskytované jasné a zrozumiteľné informácie (v tom napr. spočíva, aj keď vo vzťahu k inej zmluvnej náležitosti, jeden z hlavných všeobecných záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. 11. 2016, vo veci C-42/15, O. C. Q.,T.Q., proti A. B., body 46 až 50 - aby spotrebiteľ mohol „bez ťažkostí a s istotou“ zistiť potrebné zmluvné údaje). V samotnej zmluve o splátkovom úvere sa strany písomne dohodli, že spracovateľský poplatok bude zaplatený z prostriedkov úveru. Rovnako je potrebné zdôrazniť, že nemožno hovoriť o nesprávnom postupe vo vzťahu k celkovej výške úveru, ak ním hodnota RPMN nie je nijako dotknutá. Je to, koniec koncov, úplne prirodzené so zreteľom na kľúčový význam predmetného ukazovateľa (RPMN) v kontexte celej regulácie spotrebiteľských úverov, keďže má uľahčovať ekonomické správanie a rozhodovanie spotrebiteľov a umožňovať im jednoduché porovnávanie konkurenčných ponúk. Ak teda niet negatívneho dopadu na RPMN, nie je ani právne relevantné uvažovať o nesprávnom uvedení celkovej výšky úveru. V prípade spracovateľského poplatku, aký bol uplatnený aj voči žalobcovi, je z matematického hľadiska vylúčené, aby nezníženie celkovej výšky úveru o sumu poplatku mohlo negatívne poznamenať hodnotu RPMN. V spojitosti s uvedeným citujeme zo stanoviska Národnej banky Slovenska, odboru ochrany finančných spotrebiteľov (a označujeme i ako dôkaz), ktorá v danej súvislosti sformulovala v odpovedi zo dňa 15.12.2020 pre potreby iného spotrebiteľského sporu tieto kategorické závery: „Spracovateľský poplatok

za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia Zmluvy, môže byť zohľadnený vo výpočte RPMN dvoma spôsobmi :1) na ľavej strane základnej rovnice je súčasná hodnota úveru dohodnutého v Zmluve a na pravej strane je súčasná hodnota splátky poplatku za poskytnutie úveru a súčasná hodnota anuitných splátok úveru, pričom splátka poplatku za poskytnutie úveru je nulovou splátkou;2) výška poplatku za poskytnutie úveru sa odpočíta od sumy úveru dohodnutej v Zmluve a výsledná suma sa použije na ľavej strane základnej rovnice a na pravej strane rovnice je poplatok za poskytnutie úveru nulový. Pri oboch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký (15,43 %). Pri výpočte RPMN je irelevantné, či sa použije plná výška úveru 7 500 EUR na jednej strane rovnice a následne sa na druhej strane rovnice v nulte splátke použije spracovateľský poplatok vo výške 169,00 eur, alebo sa na jednej strane rovnice ako výška úveru použije suma úveru vo výške 7 331,00 eur po odpočítaní spracovateľského poplatku a na druhej strane už nebude do nulte splátky vstupovať spracovateľský poplatok. OFS poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21. apríla 2016 vo veci C-377/2014, ktorý sa v bodoch 81 až 91 zaoberá pojmami „celková výška úveru“ a „výška čerpania úveru“ a to aj na účely výpočtu RPMN. Optikou vyššie uvedených bodov rozhodnutia C.-XXX/XXXX by bol správny spôsob výpočtu RPMN č. 2. Poplatok vo výške 169,00 eur na ľavej strane rovnice sa nezaráta do celkovej výšky úveru, pričom v takomto prípade musí byť od sumy 7 500,00 eur odpočítaný. Spôsob výpočtu RPMN č. 1 je matematicky ekvivalentnou úpravou výpočtu č. 2, nemá vplyv na hodnotu RPMN. Ako vyplýva z bodu 89 rozsudku, vo vzťahu k výpočtu RPMN boli pre Súdny dvor EÚ relevantné také okolnosti, ktoré „môžu mať vplyv na výpočet RPMN“. Preto sa OFS pri výpočte RPMN č. 1 neodkláňa od rozsudku spôsobom, ktorý by mal vplyv na výpočet RPMN. Takisto upriamujem pozornosť súdu na skutočnosť, že tento použitý postup /zmluvné dojednanie (nezníženie sumy úveru o spracovateľský poplatok) už bola probovaná aj všeobecne záväzným opatrením, ktoré Národná banka Slovenska vydala dňa 24.11.2020 pod č. 5/2020 na úpravu podrobností o výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov pre spotrebiteľské úvery (uverejnené v čiaske č.38/2020 Vestníka Národnej banky Slovenska). Z jeho ustanovenia § 1 ods. 2 citoval tieto jednoznačné a záväzné pravidlá týkajúce sa výpočtu RPMN: „Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa náklady, ktoré sú súčasťou celkových nákladov a ktoré sú splatné najneskôr v deň prvého čerpania, zohľadňujú takto: a) ak veriteľ podľa § 2 písm. b) zákona alebo iný veriteľ podľa § 2 písm. c) zákona (ďalej len „veriteľ“) používa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov základnú rovnicu ustanovenú v prílohe č. 2 časti I zákona (ďalej len „základná rovnica“): 1. časový interval S_1 , použitý v základnej rovnici ako hodnota S_1 , sa rovná nule a príslušná výška splátky alebo platby poplatkov, použitá v základnej rovnici ako hodnota D_1 , sa rovná výške nákladov splatných najneskôr v deň prvého čerpania, alebo 2. výška nákladov splatných najneskôr v deň prvého čerpania sa odpočíta od sumy prvého čerpania a výsledná suma sa použije v základnej rovnici ako hodnota C_1 , pričom hodnoty S_1 a D_1 v základnej rovnici sa určia podľa termínu splatnosti a sumy nasledujúcej splátky alebo platby poplatkov, b) ak veriteľ používa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov rovnicu ustanovenú v prílohe č. 2 časti I písm. e) zákona (ďalej len „ekvivalentná rovnica“): 1. časový interval t_k , použitý v ekvivalentnej rovnici ako hodnota t_2 , sa rovná nule a príslušný peňažný tok, použitý v ekvivalentnej rovnici ako hodnota A_2 , sa rovná výške nákladov splatných najneskôr v deň prvého čerpania, pričom táto suma sa použije v rovnici s opačným znamienkom ako suma prvého čerpania, ktorá je do rovnice zahrnutá ako peňažný tok A_1 s príslušajúcou hodnotou t_1 rovnajúcou sa nule, alebo 2. výška nákladov splatných najneskôr v deň prvého čerpania sa odpočíta od sumy prvého čerpania a výsledná suma sa použije v ekvivalentnej rovnici ako hodnota A_1 , pričom hodnoty t_2 a A_2 v ekvivalentnej rovnici sa určia podľa termínu splatnosti a sumy nasledujúcej splátky alebo platby poplatkov. Z predmetnej regulácie je tak nielen zjavné, že všetky spôsoby sú rovnocenné čo do výsledku, ale - čo je najvýznamnejšie v kontexte prebiehajúceho sporu - že tieto sú hlavným orgánom dohľadu nad finančným trhom a probované ako prípustné pri vyjadrovaní povinných zmluvných náležitostí. Je vylúčené, aby sa mohlo dospieť k záveru o nesprávnom údaji o celkovej výške úveru, ktorý je vyčíslený spôsobom kompatibilným s pravidlami zavedenými opatrením Národnej banky Slovenska. V popísaných súvislostiach teda samotná okolnosť časovo totožného čerpania úveru aj zaplatenia spracovateľského poplatku má za následok, že obe alternatívy sú vo vzťahu k výpočtu RPMN neutrálne. Ani jedna nespôsobuje podhodnotenie RPMN. RPMN je v zmluve uvedená správne. Z uvedených dôvodov nie je aplikovateľné rozhodnutie vo veci J., keďže ide o situáciu, kedy by došlo k podhodnoteniu RPMN, čo nie je slovenský prípad. Údajne nesprávna RPMN. Žalobcu v tomto smere zaťažuje bremeno tvrdenia, pričom rozsah povinného tvrdenia je daný obsahom relevantnej hmotnoprávnej právnej normy. Ako vo svojej rozhodovacej praxi uvádza Najvyššieho súdu SR: "Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje toto účastníka konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. Podľa § 19 ods. 1 ZoSÚ Ročná percentuálna

miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Podľa prílohy č. 2 predmetného zákona: Základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej, je: $m \cdot \sum_{t=0}^{n-1} \frac{C_t}{(1+K)^t} = \frac{Q}{L} \cdot \sum_{t=0}^{n-1} \frac{Y_t}{(1+K)^t}$. V symboloch: - Y. P. J.č. F. Z., - F. P. c.č. c.č. - A. P. c.č.č., X. X \leq . A. \leq . F., - C. P. V. c.č., - K. je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, preto K. =. X, - F. je číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov, - E. je číslo splátky alebo platby poplatkov, - L. je výška splátky alebo platby poplatkov, - Q. je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov. Uvedenými právnymi normami je daný rozsah povinného tvrdenia, pôvodca podanie však vôbec neuvádza ktoré konkrétne predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov na tento výpočet použil. Vzhľadom na uvedené si žalobca neplní ani základnú povinnosť riadneho tvrdenia, čo vylučuje, aby uvedené mohlo byť akokoľvek relevantné, ide o všeobecné a nekonkrétne úvahy, ktoré však vôbec určito netvrdia skutočnosti vyžadované hypotézou právnej normy. RPMN sa nevypočítava nejakou neznámou tabuľkou. RPMN je uvedená správne vo výške 20,03%. Uvedené je ilustratívnym príkladom vyhľadávania si "dôvodu" na akože ospravedlnenie neplnenia záväzku, hoci v zákone nič také normované nie je a nikoho nemožno nútiť, aby konal to, čo zákon neukladá a to ešte pod hrozbou sankcie a majetkového poškodenia. Podľa § 9 ods. 2 pís. j) ZoSÚ zmluva obsahujecelkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Povinnosť riadneho tvrdenia. Ako už bolo opakovaně zdôrazňované, rozsah povinnosti riadneho tvrdenia je daný obsahom právnej normy, z ktorej použitia si žalobca vyvodzuje, vo vzťahu k reálnym skutkovým tvrdeniam, priaznivé právne následky. V zmysle ustanovenia § 2 pís. g), h) ZoSÚ (v rozhodnom čase), na účely zákona sa celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pričom celkovými nákladmi spotrebiteľa sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Žalovaný len na okraj upriamuje pozornosť na obsah zmluvy predloženej samotným žalobcom, kde v základných podmienkach je uvedené: „Bankou požadované ručenie alebo poistenie: nevyžaduje sa“. Zákon stanovuje spôsob určenia príslušného parametra, tento je záväzne reglementovaný uvedeným ustanovením, z ktorého nevyplýva metodika určenia ako výsledku súčinu výšky splátok a počtu splátok, uvedené presne určuje, ktoré položky a za akých podmienok vstupujú do výpočtu celkových nákladov. Celková čiastka sa - tak ako to vyplýva z uvedených právnych noriem - vôbec „nepočíta“ ako súčin celkovej mesačnej splátky (zahŕňujúcej aj náklady ktoré do celkovej čiastky vôbec nevstupujú) a počtu mesiacov splácania, ale úplne inak, ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pričom celkovými nákladmi spotrebiteľa sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Žalobca však nič také (podľa hypotézy právnej normy) ani len netvrdí, takže si nesplnil ani len povinnosť riadneho tvrdenia (nehovoriac o preukazovaní) a takéto neúplné tvrdenie je procesne nerelevantné. V zmluve je v celom rozsahu uvedená správna celková čiastka, 16 143,78 eura. Vzhľadom na uvedené tak opäť nie je splnená ani povinnosť relevantného tvrdenia a tak nerelevantnosť uvedeného tvrdenia okamžite vyplýva z hypotézy vyššie zmieňovanej normy v ustanovení § 2 ZoSÚ (a je pozoruhodné, že niečo také je procesne vyslovené bez predloženia zmluvy v úplnosti, vrátane VOP, POP, či bezamortizačnej tabuľky). Odhliadnuc od všetkého uvedeného žalovaný uvádza nasledujúce. Povinnou náležitosťou zmluvy je údaj o celkovej čiastke spojené s úverom, čo v zmluve splnené je, to v časti I. v položke Celková čiastka spojená s Úverom: 16 143,78 eura. So sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti je spojená prípadná absencia uvedeného parametra, nie jeho údajná nesprávnosť. Primárne je potrebné upriamiť pozornosť na povinnosť teleologického a eurokonformného výkladu a tak na obsah relevantnej právnej normy a uviesť, že zákon vôbec nespája prípadnú bezúročnosť a bezpoplatkovosť s prípadnou nesprávnosťou údaje o celkových nákladoch, ale

s jeho absenciou. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 2 v spojitosti s § 11 ods. 1 pís. a) ZoSÚ, podľa ktorého ustanovenia ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje o.i. náležitosť -celkovú čiastku - poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedená úprava je i v takomto prípade len transpozíciou európskeho sekundárneho práva. K (hypotetickej) výhrade o údajne nesprávnom uvedení výšky celkovej čiastky poukazujeme na to, že takto formulovaná okolnosť - bez ohľadu na to, či existuje - ani hypoteticky nemôže vyústiť do sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Dôvodom je práve uvedené "znenie" právnej normy v ustanovení § 11 ZoSÚ, ktorá nespája prípadnú bezúročnosť a bezpoplatkovosť s prípadnou nesprávnosťou údajov o celkovej čiastke, ale s jeho absenciou. To, že neuvedenie a nesprávnosť sú v tomto smere dve odlišné kategórie je zreteľne ilustrovateľné na obsahu zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý len precizoval niektoré úplne zrejme pojmy z európskej legislatívy, keď tak práve § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza, že: „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Normatívna úprava gramaticky striktné rozlišuje medzi absenciou určitej obligatórnej zmluvnej náležitosti na jednej strane a jej uvedením v zmluve, avšak v nesprávnej výške strane druhej. Za uvedeného stavu je jediným prostriedkom, ktorým môže dôjsť k reparácii uvedeného, okamžité zamietnutie žaloby a to bez ďalšieho a rozhodnutie o povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania žalovanému v rozsahu 100%.

20. Na pojednávaní dňa 03.02.2023 bol prítomný zástupca žalobcu. Na pojednávaní nebol prítomný zástupca žalovaného, svoju neprítomnosť neospravedlnil.

21. Zástupca žalobcu uviedol na podanej žalobe trvať tak, ako bola doplnená a rozšírená. Má za to, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili úverovú zmluvu, ktorej predmetom bol úver vo výške 8 000,00 eur, avšak v skutočnosti bolo poskytnutých iba 7 831,00 eur, úver bol ponížený o spracovateľský poplatok vo výške 169,00 eur. V úverovej zmluve je nesprávne uvedené : výška úveru, celková cena úveru, RPMN, úroková sadzba, ako aj výška splátky. Toto sú povinné náležitosti, ktoré zmluva musí obsahovať, ak sú uvedené nesprávne, má sa za to akoby neboli uvedené vôbec. V plnom rozsahu sa pridrižiava doterajších vyjadrení, predložených dôkazov a má za to, že úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 6 832,30 eura. Má za to, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, keďže podľa platieb žalobkyni začalo vznikať bezdôvodné obohatenie v 01/2016 a žalobkyňa podala žalobu na tunajší súd v roku 2017. Žiada preto, aby súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku žaloby. Alternatívne žiadajú vyhlásiť rozsudok pre zmeškanie žalovaného.

22. Podľa § 274 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) Na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a (a) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

23. Doslovný gramatický výklad § 274 CSP naznačuje, že ak sú splnené formálne podmienky na vydanie kontumačného rozsudku, súd je povinný takýto rozsudok vydať, a to bez možnosti zväženia individuálnych okolností prípadu a procesnej situácie v konaní („Na pojednávaní rozhodne súd...“). Táto formulácia je v kontraste so znením § 273 CSP, kde zákon výslovne priznáva súdu právo voľnej úvahy („súd môže... rozhodnúť“). S tým súvisí otázka, či má žalobca pri splnení formálnych podmienok právny nárok na to, aby súd rozhodol kontumačným rozsudkom, a teda či môže namietať porušenie svojich procesných práv, ak sa súd rozhodne nevyhovieť návrhu na vydanie kontumačného rozsudku (alebo ak je takýto rozsudok vydaný, ale následne zrušený na základe opravných prostriedkov). Napriek tomuto zdanlivo jednoznačnému zneniu zákona naráža automatické vydanie kontumačného rozsudku na ústavné limity práva žalovaného na spravodlivý proces, čo potvrdila už pomerne rozsiahla judikatúra Ústavného súdu. Ústavný súd judikoval, že všeobecný súd nemôže vydať rozsudok pre zmeškanie automaticky, teda že nestačí preveriť splnenie formálnych podmienok, ale musí veľmi starostlivo zväžiť s ohľadom na okolnosti daného prípadu, či použitie tohto nástroja nebude neprimerane zasahovať do procesných práv žalovaného. Súd má pristupovať k vydaniu kontumačného rozsudku zdržanlivo. Ak má pochybnosti, teda ak okolnosti prípadu jednoznačne nesvedčia o procesnej pasivite strany, rozsudok pre zmeškanie by nemal vydať, napr. v III. ÚS 89/2021 alebo III. ÚS 288/2021. Ústavný súd takisto uviedol, že materiálnou podmienkou vydania rozsudku pre zmeškanie je neprítomnosť procesnej aktivity jednej

z procesných strán. Ak dôjde k zmeškaniu pojednávania, bez ohľadu na to, či zmeškanie spôsobili objektívne alebo subjektívne okolnosti, pričom žalovaný je inak v danom konaní procesne aktívny (napr. podal vyjadrenie k žalobe, alebo ďalšie podania, zúčastnil sa na predchádzajúcich pojednávaniach, rozsudok pre zmeškanie by súd nemal vydať (napr. III. ÚS 89/2021). Aj keď § 274 CSP teoreticky pripúšťa vydanie kontumačného rozsudku na ktoromkoľvek pojednávaní, spomínaná judikatúra Ústavného súdu v podstate vylučuje vydanie rozsudku pre zmeškanie na inom ako na prvom pojednávaní. Ak sa už žalovaný zúčastnil na predchádzajúcich pojednávaniach vo veci, nemožno usudzovať len na základe zmeškania jedného pojednávania, že nemá skutočný záujem o konanie. Kontumačný rozsudok by vzhľadom na závažnosť zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces mal byť prostriedkom ultima ratio, ktorý by mal súd využiť iba vtedy, ak nemá k dispozícii iné nástroje na zabezpečenie efektívneho priebehu konania, alebo ak tieto nástroje zlyhali. V tejto súvislosti je dôležité uvedomiť si, že súd môže konať a meritorne rozhodnúť aj v neprítomnosti strany (§ 180 CSP). Ústavný súd zdôraznil, že účasť žalovaného na pojednávaní nie je nutná. Je to právo, nie povinnosť žalovaného a nie je potrebné ju vynucovať procesnými sankciami (okrem výnimočných prípadov, keď súd z konkrétnych dôvodov považuje za potrebné žalovaného vypočuť). Ústavný súd hovorí, že ak nie je dôvod vynucovať prítomnosť žalovaného na pojednávaní, súd ani nemá dôvod hroziť žalovanému v predvolaní na pojednávanie vydaním kontumačného rozsudku. Z toho možno vyvodiť záver, že takéto poučenie by malo obsahovať iba predvolanie na prvé pojednávanie vo veci, aj to len v prípade, ak okolnosti prípadu (najmä absencia písomných vyjadrení žalovaného) nasvedčujú nedostatku záujmu žalovaného o vedenie sporu. Ak súd nemá preukázaný skutočný nezáujem žalovaného o vedenie konania, mal by konanie v neprítomnosti žalovaného uprednostniť pred vydaním kontumačného rozsudku. Súd tak dosiahne rovnaký cieľ (zabezpečenie konania bez prieťahov), ale bez neprimeraného zásahu do procesných práv v dôsledku vydania kontumačného rozsudku. Ústavný súd dôrazne odsúdil zneužívanie rozsudku pre zmeškanie na získanie neodôvodneného úspechu v sporoch: „Viac ako na nepriaznivých okolnostiach protistrany by sťažovateľka mala zakladať úspech v konaní na presvedčivosti a dôvodnosti vlastných argumentov a v prípade rozsudku pre zmeškanie počítat s tým, že tento inštitút je určený na prípady úplnej pasivity protistrany, čo zjavne nie je tento prípad“ (III. ÚS 288/2021). Samozrejme, to neznamena, že strany môžu neodôvodnene a bez ospravedlnenia ignorovať pojednávania. Ak majú dôvod na zmeškanie pojednávania, sú povinné ho súdu oznámiť a včas sa z pojednávania ospravedlniť. Komunikácia žalovaného so súdom je nepochybne podstatný faktor pri zvažovaní dôvodnosti vydania kontumačného rozsudku v konkrétnej situácii aj pri zvažovaní ospravedlniteľnosti dôvodu zmeškania pojednávania. Z judikatúry Ústavného súdu vyplýva, že v okolnostiach, kde je zrejmé, že žalovaný je v konaní aktívny (napr. na predchádzajúcich pojednávaniach vo veci sa zúčastnil, vyjadroval sa písomne), by súd nemal pristúpiť k vydaniu rozsudku pre zmeškanie vôbec, ak nie je zjavné, že neúčasť na pojednávaní je úmyselná a má za cieľ konanie účelovo predlžovať. Všeobecný súd môže tento výsledok dosiahnuť dvomi spôsobmi - buď uzná dôvod zmeškania pojednávania za ospravedlniteľný, alebo konštatuje, že z dôvodu predchádzajúcej procesnej aktivity neboli splnené materiálne podmienky vydania kontumačného rozsudku. Znenie § 274 CSP naznačuje, že súd je v prípade splnenia formálnych podmienok povinný rozhodnúť na pojednávaní rozsudkom pre zmeškanie bez možnosti skúmať odôvodnenosť nároku. Takýto zjednodušený výklad § 274 CSP naráža na ústavné limity práva na spravodlivý proces. Takýto postup môže byť opodstatnený a legitímny v prípade, ak žalovaný bol v konaní úplne pasívny, nevyjadril sa písomne ani sa nezúčastnil na žiadnych pojednávaniach vo veci. Ak však už žalovaný v konaní podal svoje písomné vyjadrenia alebo sa zúčastnil na predchádzajúcom pojednávaní, vo svetle judikatúry Ústavného súdu a práva žalovaného na spravodlivý proces by súd mal vziať tvrdenia žalovaného do úvahy a kontumačný rozsudok nevydať, ak žalovaný účinne poprel tvrdenia žalobcu. Pri rozsudku pre zmeškanie pre neúčasť na pojednávaní § 274 písm. a) CSP predpisuje, že toto poučenie musí byť obsiahnuté „v predvolaní na pojednávanie“. Formu a obsah predvolania na pojednávanie určuje § 100 ods. 2 a 3. CSP. Ústavný súd zdôraznil význam poučenia sporovej strany o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v prípade neúčasti na pojednávaní. Zdôraznil, že toto poučenie môže byť uvedené iba v dokumente, ktorý je výslovne predpokladaný v § 274 písm. a) CSP, teda v predvolaní na pojednávanie. Vyžaduje sa teda kvalifikovaná forma poučenia. Ústavný súd rozhodol, že ak je poučenie obsiahnuté v inom úkone súdu ako v predvolaní na pojednávanie (napr. v osobitnom dokumente obsahujúcom poučenie o procesných právach a povinnostiach strán), podmienka na vydanie kontumačného rozsudku podľa § 274 písm. a) CSP nie je splnená a rozsudok pre zmeškanie nemôže byť vydaný. Toto rozhodnutie Ústavného súdu naznačuje, že kontumačný rozsudok môže byť na pojednávaní vydaný iba vtedy, ak je strana sporu na pojednávanie predvolaná písomne. Ak by bola strana predvolaná ústne na pojednávaní a poučenie o následkoch neúčasti na pojednávaní by nebolo uvedené v zápisnici z pojednávania, podľa Ústavného súdu by podmienky

na vydanie kontumačného rozsudku neboli splnené. Takisto požiadavky nastavené Ústavným súdom nemôže splniť predchádzajúce poučenie o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie, ktoré nebolo obsiahnuté v predvolaní na pojednávanie, na ktorom bol vydaný kontumačný rozsudok, ale v predvolaní na niektoré z predchádzajúcich pojednávanií. Ústavný súd v náleze III. ÚS 121/2021 konštatoval, že ak nie je dôvod vynucovať prítomnosť žalovaného na pojednávaní, súd ani nemá dôvod hroziť žalovanému v predvolaní na pojednávanie vydaním kontumačného rozsudku. Z toho možno vyvodiť záver, že takéto poučenie by malo obsahovať iba predvolanie na prvé pojednávanie vo veci, aj to len v prípade, ak okolnosti prípadu (najmä absencia písomných vyjadrení žalovaného) nasvedčujú nedostatku záujmu žalovaného na vedení sporu. Ústavný súd zdôraznil, že všeobecný súd by nemal takýmto spôsobom vynucovať prítomnosť žalovaného na pojednávaní v konaní trvajúcim niekoľko rokov (kde navyše došlo k prieťahom na strane súdu). Na druhej strane súd nie je oprávnený žalobcu poučiť o možnosti navrhnuť kontumačný rozsudok, lebo by tým neprimerane znevýhodnil jednu sporovú stranu (žalovaného) suplovaním aktivity druhej sporovej strany a porušil by tým princíp rovnosti zbraní (k tomu porovnaj článok 6 a 9 CSP).

24. Súd má v tomto prípade za to, že neboli splnené materiálne podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku. Súd prihliadol na aktivitu žalovaného v celom konaní, na popieranie tvrdení žalobcu, na odôvodnené uplatnenie námietky premlčania a na to, že žalovaný sa zúčastňoval všetkých pojednávanií, prípadne sa z pojednávania ospravedlnil, mimo posledného. Súd po preštudovaní celého spisového materiálu má za to, že by bolo nespravodlivé, ak by súd rozsudkom pre zmeškanie priznal žalobcovi ním uplatňovaný nárok, ktorý navyše nebol v konaní preukázaný, časť uplatneného nároku je premlčaná a na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikol právny nárok. Po týchto úvahách sa javilo súdu spravodlivé a rešpektujúce zásadu spravodlivého súdneho konania rozhodnúť vo veci meritórne v neprítomnosti žalovaného v zmysle § 180 CSP.

25. Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 13.01.2011 (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

26. Podľa § 53 ods. 1,2,3 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

28. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

29. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení novely č. 102/2014 Z.z., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

30. Podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 13.01.2011 (ďalej len „citovaný zákon“) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej

jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

31. Podľa § 11 ods. 1,2 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods.1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

32. Súd vychádzajúc z obsahu jednotlivých podaní sporových strán, predložených listinných dôkazov konštatuje, že žalobou sa žalobca domáha v prvom rade vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko mal za to, že zmluva o úvere neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti, a ako taká je bezúročná a bezpoplatkov. Všetky plnenia poskytnuté žalobcom nad plnenie v podobe vrátenia výšky samotnej istiny úveru, predstavujú na strane žalovaného bezdôvodné obohatenia. Tiež sa domáhal zaplatenia sumy 500,00 eur ako primeraného finančného zadostučinenia.

33. V prvom rade súd uvádza, že v konaní nebolo sporné, že uzatretím spornej zmluvy o úvere došlo medzi zmluvnými stranami k uzavretiu zmluvy spotrebiteľskej, kedy žalobca zastával práve postavenie spotrebiteľa, teda strany, ktorá v porovnaní s postavením žalovaného, a to najmä jeho znalosťami v oblasti uzatvárania úverov, nepochybnou právnou a ekonomickou erudovanosťou, ako aj celkovým ekonomickým zázemím, je v zmluvnom vzťahu slabšou stranou. Práve pre účely ochrany spotrebiteľov sa vytvoril systém úniijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch. Tu je ale nutné si uvedomiť, že účelom ochrany spotrebiteľa za žiadnych okolností nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovoprávneho vzťahu ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti oboch zmluvných strán. Zároveň nemožno právnou úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Aj spotrebiteľ, ako osoba plne disponujúca právnou spôsobilosťou, musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, rešpektovať zásadu „pacta sunt servanda“. Podľa názoru súdu by poskytovanie absolútnej a bezbrehej ochrany spotrebiteľovi znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a preto v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť.

34. Súd v prvom rade skúmal odôvodnenosť žalobného návrhu v časti o uloženie povinnosti zaplatiť sumu 3 764,72 eura s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Aplikácia inštitútu bezdôvodného obohatenia v záväzkovo-právnych vzťahoch prichádza do úvahy za splnenia podmienok vymedzených v § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Podľa § 451 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobca svoj nárok odvodzoval od tvrdenia, že úverová zmluva z titulu obsahovej absencie zákonných náležitostí, je bezúročná a bezpoplatkov, a teda jeho plnenie poskytnuté žalovanému nad rámec požičanej istiny je plnením, bez právneho dôvodu, teda plnením, na ktoré nevznikol žalovanému nárok. Súd teda pristúpil k skúmaniu obsahových náležitostí zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01.2011.

35. Najskôr je potrebné uviesť, že zmluvný vzťah účastníkov založený na základe predmetnej zmluvy o úvere spadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali.

36. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere tak, ako to vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok žalobcu v zmysle ustanovení obchodného zákonníka, občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade sa jedná o právny vzťah účastníkov na

základe spotrebiteľskej zmluvy, pri uzatváraní ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred veriteľom, ktorej obsah nemal spotrebiteľ možnosť reálne ovplyvniť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvným typom s osobitnou právnou úpravou v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorý je k ustanoveniam občianskeho zákonníka s podrobnou úpravou spotrebiteľských zmlúv od 1.4.2004 predpisom lex specialis a i v prípade spotrebiteľského úveru ide o spotrebiteľskú zmluvu. To znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú vyslovene upravené zákonom č. 129/2010 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch. Napokon aj podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka veta prvá, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa.

37. Pristupujúc k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy, súd zistil, že v zmluve chýba obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď v zmluve sa uvádza len dátum konečnej splatnosti úveru, a to 10.01.2020. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú špecifikáciu doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Uvedený obsahový nedostatok zmluvy zakladá záver, že úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 považovať za bezúročný a bez poplatkov.

38. Zmluva o úvere neobsahuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g), a to celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. V zmluve je uvedená celková čiastka spojená s úverom 16 143,78 eura, pričom nie je zrejmé, či sa jedná o celkovú výšku úveru. Navyše, zaplatením 108 -ich splátok vo výške 152,40 eura a jednej splátky vo výške 74,35 eura mala byť celková výška spojená s úverom vo výške 16 533,55 eura. Súd má za to, že zmluva neobsahuje zákonom požadovanú náležitosť, a to jednak s ohľadom na gramatické vyjadrenie náležitosti v zmluve a jednak na rozdiel celkovej výšky úveru - namiesto 16 143,78 eura ide o sumu 16 533,55 eura. Súd má za to, že rozdiel týchto súm vo výške 389,77 eura môže ovplyvniť správanie spotrebiteľa a jeho vôľu zmluvu o úvere neuzavrieť.

39. V zmluve tiež nie je v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) presne uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátky 74,35 eura (od prvého čerpania úveru do 31.01.2011) a 152,40 eura (od 10.02.2011) bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedená výška splátky istiny a úroku, prípadne aká časť je započítaná na poplatky. V zmluve chýba údaj o termíne splátok úveru. Uvedený obsahový nedostatok zmluvy taktiež zakladá záver, že úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 považovať za bezúročný a bez poplatkov.

40. Nakoľko v úverovej zmluve absentujú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), g) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch a preto sa úver považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Ostatné tvrdenia žalobcu ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru súd už neskúmal, nakoľko stačí absencia jednej náležitosti v zmluve a úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkov.

41. Navyše, žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, resp. nepreukázal, že z jeho strany neprišlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (keď veriteľ/ žalobca je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov); žalobca totiž nepredložil žiadny doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovanej ako dlžníka splácať úver.

42. Podľa § 541 ods. 1, 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

43. Nakoľko súd skúmaním zistil, že úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný a bezpoplatkov, bolo ďalej nutné preskúmať existenciu vykonávaných platieb žalobcom, ktoré by eventuálne mohli predstavovať bezdôvodné obohatenie (v prípade konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru). Žalobca bol súdom vyzývaný dňa 08.03.2018, aby doplnil skutkové tvrdenia, a síce, akými platbami (kedy vykonanými, akým spôsobom a v akej výške) uhradil žalovanému sumu 11 764,72 eura, o čom mal žalobca predložiť dôkazy. Tiež mal žalobca uviesť ktorými konkrétnymi platbami (kedy a v akej výške) sa žalovaný bezdôvodne obohatil a z akého dôvodu má uvedená suma byť bezdôvodným obohatením žalovaného, t.j. z akého konkrétneho dôvodu na ňu žalovaný nemal nárok. Uvedená výzva bola žalobcovi doručená dňa 16.03.2018, avšak zostala bez odozvy. Namiesto odpovede na výzvu, t. j. doplnením skutkových tvrdení a predložením dôkazov, doručil žalobca súdu zmenu žaloby, pričom vznik a výška bezdôvodného obohatenia, aj v zmysle predchádzajúcej výzvy súdu, nijako nepreukázal. Žalobca v celom konaní predkladal vlastnú tabuľku zaplatených splátok podľa výpisov a výpisy z účtov. Tieto platby však neboli nijako špecifikované, ani označené a k platbám neboli žalobcom poskytnuté žiadne skutkové tvrdenia, na základe ktorých by súd mohol mať jednoznačne za preukázané, že tie ktoré platby predstavujú žalované bezdôvodné obohatenie.

44. Vzhľadom k uvedenému musel súd žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 764,72 eura s príslušenstvom zamietnuť, nakoľko žalobca neunesol bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno ohľadom uplatňovaného nároku vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca vo svojich ďalších podaniach adresovaných súdu nijako neupresnil a neoznačil, ktoré konkrétne plnenia žiada vydať ako bezdôvodné obohatenie. Žalobca bol povinný presne identifikovať konkrétne každé plnenie, kto ho vykonal, akým spôsobom, v akej výške a v akom rozsahu žiada plnenie vrátiť späť titulom bezdôvodného obohatenia. Navyše bol žalobca povinný (aj po výzve súdu) uviesť konkrétny dôvod, kvôli ktorému nemá žalovaný na plnenia nárok. Žalobca bol však v tomto smere nečinný. Uvedené nedostatky namietal aj žalovaný vo svojich vyjadreniach, pričom k vyjadreniam žalovaného, najmä k zmene žaloby, sa žalobca nevyjadril (aj keď bol na doručenia vyjadrenia vyzvaný).

45. K predloženým tabuľkám, ktorými žalobca chcel preukázať vykonané platby súd uvádza, že tieto tabuľky súd nemohol vziať do úvahy, nakoľko obsahovali síce akýsi výpis platieb, avšak sa jedná len o žalobcom vyprodukovaný dôkaz (vlastná tabuľka, prehľad platieb nevedno či skutočne zrealizovaných, kedy, za akým účelom a na aký účet, a navyše popretých žalovaným). Tento dôkaz skutočne a spoľahlivo nepreukazuje, že tieto platby boli reálne uhrádzané žalovanému žalobcom na príslušný účet patriaci žalovanému. Z tohto dôkazu nevyplýva, ani ktoré konkrétne platby majú predstavovať sumy bezdôvodného obohatenia, kto ich platil a komu ich platil.

46. K predloženým výpisom z účtu súd uvádza, že z týchto nemohol jednoznačne určiť, ktoré platby boli vykonané za účelom splácania úveru, či boli platené navyše, nad rámec úveru, teda bezdôvodne, kto ich platil. Platby alebo sumy, ktoré mali predstavovať bezdôvodné obohatenie, neboli nijako žalobcom označené, ani špecifikované v žalobe, alebo v zmene žaloby, alebo v iných ďalších podaniach. Povinnosť tvrdiť a označiť, ktoré konkrétne platby vykonávané jedine žalobcom predstavujú sumu bezdôvodného obohatenia, je na strane žalobcu. Navyše, súd na všetky tieto nedostatky žalobcu upozornil výzvou, ktorá však zostala nezodpovedaná. Žalobca v konaní uvádzal len výšku zaplatenej celkovej sumy (najprv 11 764,72 eura, neskôr 14 663,30 eura a nakoniec 18288,00 eur), pričom ani túto skutočnosť nijako v celom konaní nepreukázal. Z uvedených dôvodov súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú a uplatňovaný nárok ako nepreukázaný.

47. Ohľadom uhrádzania splátok úveru X.. F. G. súd uvádza, že tieto súd nemohol vziať do úvahy. Ak aj p. G. uhrádzal nejaké platby, ktoré by mohli byť nad rámec poskytnutého úveru, jednalo by sa o bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor p. G., nie na úkor žalobkyne.

43. Podľa § 100ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

44. Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

45. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

46. Ohľadom rozšírenej žaloby vo výške 6 832,30 eura, a síce v časti rozšírenia žaloby o 3 067,58 eura súd uvádza, že v tejto časti je nárok žalobcu premlčaný. Žalobca navrhol rozšírenie žaloby dňa 03.12.2018. V tom čase už žalobca vedel, kto a v akom rozsahu sa na jeho úkor obohatil. Zmenu žaloby v tejto časti súd zamietol z procesných dôvodov v zmysle § 143 ods. 1 CSP (výsledok doposiaľ vykonaného dokazovania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Následne žalobca v rámci odvolacieho konania opäť navrhol zmenu žaloby, pričom odvolací súd zmenu žaloby nepripustil v zmysle § 371 CSP. Následne bol podaný návrh na zmenu žaloby dňa 04.04.2022 na pojednávaní, súd zmenu žaloby pripustil na pojednávaní dňa 12.09.2022. Súd v zmysle citovaných ustanovení o premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia uvádza, že premlčacia lehota na podanie žaloby/zmeny žaloby uplynula 03.12.2020. Ak súd zmenu žaloby zamietol (na pojednávaní dňa 03.12.2018), alebo nepripustil podľa § 371 CSP, žalobcovi nič nebránilo, aby si podal novú žalobu a začal nové sporové konanie. Dôležitou skutočnosťou, ktorú musí mať žalobca na pamäti v súvislosti so zmenou žaloby sú najmä jej hmotnoprávne účinky - a to predovšetkým premlčanie práva. Premlčacia doba totiž prestane plynúť (spočíva jej plynutie) iba vo vzťahu k tomu právu, ktoré žalobca v žalobe uplatnil. Vo vzťahu k neuplatnenému právu (teda právu, ktoré žalobca v pôvodnej žalobe nežaloval, t. j. v sume 3 067,58 eura) pritom premlčacia doba plynie ďalej. K spočívaniu premlčacej doby u novo uplatneného práva dôjde pritom až momentom, kedy bola zmena žaloby (obsahom ktorej je rozšírený alebo iný nárok) doručená na súd. To znamená, že najneskôr v posledný deň plynutia premlčacej doby musí byť právo uplatnené na súde. K spočívaniu plynutia premlčacej doby však dôjde iba za predpokladu, že súd zmenu žaloby pripustí (ak je potrebné o pripustení rozhodnúť). Žalobca preto musí pamätať a dávať pozor na to, že vo vzťahu k právu, ktoré v pôvodnej žalobe neuplatnil, plynie premlčacia doba ďalej. Uplatnenie premlčaného práva v zmenenej žalobe môže mať za následok zamietnutie žaloby v tomto upravenom rozsahu, čo v konečnom dôsledku môže mať vplyv na trovy konania, ktoré bude žalobca povinný protistrane nahradiť. Súd na základe týchto úvah uzavrel, že žalovaný úspešne uplatnil námietku premlčania, a teda súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

47. Podľa § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

48. V časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 500,00 eur súd uvádza, že sa jedná o výrok závislý od úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti stanovenej zákonom. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá a teda žalobca nebol úspešný v uplatňovanom porušení práva alebo povinnosti tak, ako to uvádza a predpokladá vyššie citované zákonné ustanovenie, súd žalobcovi nemohol priznať ani primerané finančné zadosťučinenie. Súd v konaní jedine skonštatoval že úver je bezúročný a bezpoplatkov, pričom nezistil porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo iných osobitných zákonov, ktoré by odôvodňovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Takisto nemožno skonštatovať, že žalobcovi vznikla ujma pri porušení práv alebo povinností žalovaným (akési nevyčísliteľné straty, ako uvádza v žalobe žalobca), nakoľko nebolo v konaní preukázané, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, a v akej výške. Žalobca takéto tvrdenia ani v žalobe a v konaní neuvádzal. Súd preto žalobu aj v tejto časti zamietol.

49. Z dôvodov uvedených vyššie súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Ak sa v odôvodnení súd nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (J. K. C.. Š. I. X. L. XXXX, Q. T., Č.. XXX-T., Q..XX, §. XX; O. B. C.. Š.X. I. X. L. XXXX, Q. T., Č.. XXX-B.; U. C.. U. I. XX. F. XXXX; O. C.. G. I. XX. G. XXXX). Zároveň súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

50. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. (2)

51. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

52. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

53. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

54. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

55. O nároku na náhradu trov prvoinstančného konania vo vzťahu medzi stranami sporu rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, kedy žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko žalovaný bol v konaní v zrušenej a vrátenej časti úspešný v celom rozsahu z dôvodu zamietnutia žaloby.

56. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 3 v spojení s 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie po odvolaní podanom žalobcom. Súd tak priznal žalobcovi nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu § 257 CSP.

57. O výške náhrady trov konania žalobcov bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.